

Дванаести март је идеалан повод за самопромоцију његових самозваних „најближих сарадника“, за одложено потезање оптужница, документарце у стилу накнадне памети...

„Југославији су потребни ствараоци који ће моћи државу поново да изграде, а не вукови који под вођством вука предводника лове у чопору...“ - написао је, у уводнику под насловом „Нећемо да подстичемо насиље“ сувласник тиражног дневног листа чији сам заменик главног и одговорног уредника тада био.

Због тог беспризорног обрачуна са сопственим читаоцима, са студентима и грађанима који су, широм Србије, протестовали због велике изборне крађе, из наивног ентузијазма сам, са скоро целим уредничким колегијумом тог дневника, без „жуте банке“, исте вечери, почео да правим нови лист.

Име „Демократија“ поклонио нам је Зоран Ћинђић. Тадашњи главни уредник оних, а данас једних других утицајних дневних новина, у међувремену и шеф медијског стожера ДОС-а, потом и комесар „кризног штаба“ једне велике издавачке куће - оптужио ме је тог 28. новембра 1996. да сам се „продао Ћинђићу“.

Почео сам личном причом, само зато да бих теми из наслова дао мало шири контекст, јер се у политичкој Србији памти тек од данас до сутра и, по правилу, чује само оно што вам иде у прилог. Иначе, Зоран Живковић и Драгољуб Мићуновић већ су, поводом још једног 12. марта, рекли баш оно о чему сам намеравао да пишем.

- Неки на гроб долазе због гриже савести, а превише је оних којима је његова смрт била

одскачна даска да изађу из својих мишјих рупа - изјавио је мој доскорашњи колега по колумни у „Данасу“.

- Неки људи су сада преузели улогу по којој је само њима стало до успомена на Зорана Ђинђића и представљају се као једини заштитник његовог дела и лика - казао је председник Политичког савета ДС.

У развлачењу политичке заоставштине која, ево већ осму годину, увек добије на интензитету уочи годишњице убиства Зорана Ђинђића, овог је 12. марта апсолутни хит кованица која је - с обзиром да ју је, први пут, официјелно користила и „телевизија свих нас“ који плаћамо претплату - озваничена у стереотип: „демократски премијер“ или, неретко, „први демократски премијер“. С тенденцијом да, од превелике упорабе, уђе у ранг оних, мислио сам, непревазиђених, попут „неправедне и ничим изазване санкције“ или „снаге безумља и хаоса“, а код грађана произведе једино контраефекат.

Шта би, заправо, могла да сугерише синтагма „демократски премијер“? Да је био први премијер из Демократске странке; да је био први председник Владе из Демократске опозиције Србије, да је био једини премијер кога као демократског признаје „суд“ Либерално-демократске партије...?

Ако се хоће казати да је Ђинђић био једини премијер од 1945. наовамо који је изабран на демократски начин, после вишестраначких избора, и ту недостаје материјалне потке. Шта ћемо онда са Зеленовићем, Радоманом Божовићем, Шаиновићем, Мирком Марјановићем (у два наврата), Миломиром Минићем (премијер прелазне владе), па Коштуницом (два мандата)...? Значи ли то да, на крају, Цветковић није „демократски премијер“ и да ни један српски премијер у будућности, макар био и из ДС-а или ЛДП-а, више не сме се назове „демократским“?

Дванаести март је зато идеалан повод за злоупотребу његовог имена, за самопромоцију његових самозваних „најближих сарадника“, за одложено потезање оптужница, документарце у стилу накнадне памети, али и за оне којих месецима нема у јавности, да се, баш тог датума, појаве на ванредној конференцији за новинаре.

Пуно је ту нечисте савести на свим странама. Они који су били плаћени да га чувају, сада оптужују неке друге зато што га они нису одбранили. Чак су се и суботње поворке престоницом, у знак сећања на убијеног, мимоходиле - свако је ту имао свој интерес и своју политику.

Прва теза, пресуда пре суда, о политичкој позадини убиства. Ко је политички налогодавац или ко би то могао да буде, како се то стручно спинује, „творац и политички извршилац рушења Владе Зорана Ђинђића“? Људи моји, као да најважнија функција опозиције свугде у свету није управо радикална критика и рушење сваке владе!

Друга теза. Хајде да видимо ко је „политички највише профитирао“ од убиства Зорана Ђинђића - питање постављено с идејом да тачан одговор буде - потоњи премијер Коштуница, пошто Шешељ, јелте, баш и није, с обзиром да, већ девету годину, „чами чекајући“ слободу... А је ли баш он? Гледано из перспективе 14. марта 2011, у 14.15 сати, Коштуница ми некако изгледа као политичка прошлост Србије. Је ли Вам онда сумњив цењени професор Мићуновић који се тек 2004. вратио у своју Демократску странку? Сумњате ли на многопоштоване социјалисте (Дачићево крило) који су се, после Ђинђићеве смрти, побратимили са његовом партијом? Да није највише „профитирао“ наш уважени председник који је, за Ђинђићева живота, био тек један (усуђујем се рећи: трећи по важности) од потпредседника ДС? Јесу ли ти „политички инспиратори“ они политички субјекти што су, после СПС и ЈУЛ, најчешће и најжешће критиковали Ђинђића, а то су гласови из СПО-а...? И томе слично.

(Данас)